

VINCENT se zhluboka nadechl nosem a pomalu a dlouze vydechl ústy. Ještě jednou to zopakoval. Musel se zklidnit, protože to, co se právě dozvěděl, byla silná káva. Vyjel z Kněhyní a odbočil na Horní Bečvu. Odsud na stanici už to bylo jen kilometr a půl. Po pravé straně tekla Bečva, která pramenila o pár kilometrů výš u vrcholu Vysoké, což bylo téměř u hranic se Slovenskem. Po včerejší průtrži byla kalná a zuřivě zpěněná. Po levé straně se mihla velká vila s nápisem ZÁTIŠÍ a za ní už byl *revír nikoho*. Tak říkali v dětství území mezi vesnicemi Prostřední a Horní Bečvou. Rostlo tam bujné rákosí kolem několika menších plyných dočasných jezírek, jež občas v parném létě vyschla, a zůstala po nich jen popraskaná zem. *Tady jsme se nablbli. To byly zhovadilosti, trefovat se do žab a sčítat si trofeje. Byly to ty šedohnědý žabky, který když trefil kámen, otočily se na záda a ukázaly svoje žlutý flekatý břicho.* Dnes už měl Vincent ke všemu živému větší úctu.

Teď kdyby mu kuňka žlutobřichá skákala přes cestu, asi by zastavil a nechal ji dohopsat do bezpečí. Je zvláštní, jak mají děti tendenci všechno ničit. Vincent znal lidi, dospělé lidi, kteří se nutkání ubližovat nikdy nezbaví. Jeden z nich bydlel v Kněhyních, odkud Vincent právě jel. *Ten mizera by kuňku žlutobřichou rozjel na sračky bez mrknutí oka.* Stále měl z té

návštěvy rozechvělý žaludek. Setkat se tvář v tvář s Karlem Zikmundem nebylo nikdy jen tak.

Bydlel od centra Kněhyní dobré dva kilometry, na kopci u lesa s úžasným výhledem. Koupil dům od sedláka Ondrucha, přezdívaného *Zlatý Groš*, o kterém nikdo nevěděl, kde je mu konec. *Nejspíš je v blázinci nebo se oběsil. Byl odstrašujícím příkladem, jak se můžou věci posrat.* Byl už unavený prací na políčkách, která byla na Valašsku těžko dostupná a neúrodná. Po válce dostal nabídku osídlit velký statek v Černé Vodě po sudetských Němcích. Zanechali tam statek i s přilehlým lesem a kamenolomem. *Zlatý Groš* prodal les i svou chalupu politikému komisaři Zikmundovi, který si z jeho usedlosti udělal letní sídlo.

Zlatý Groš měl plány, velké plány. V Černé Vodě chtěl zbudovat takový statek, že se z toho všichni zblázní. Ale jediný, kdo se do týdne zbláznil, byl on sám. Seděl na kameni a posílal peníze po vodě jako bezcenné papírky. Život se mu otočil jako přesýpací hodiny. Týden nato, co vše prodal, padla měna a z boháče se stal chudák.

Zikmund ve svém letním sídle moc času netrávil. Působil hlavně v Hranicích na Moravě, kde vlastnil velký byt. Vila na venkově sloužila spíš jeho manželce a dceři. Prvních pár let zde trávili jen prázdniny, ale později se přestěhovali a Eliška tu začala chodit do školy. Po nehodě své dcery však Zikmund přijel na delší čas, aby utěšil ženu a vyřešil, co bude dál. A o tohle právě šlo.

Když ho Vincent před chvílí navštívil, Zikmund ho pak vyprovodil až ke kované brance s naléhavým sdělením: „Ještě chvíli to tak nechám, protože nemám sílu to teď řešit. Jeden